

provincijalnim ministrima svoje provincije, ne sudjeluju u životu provincije koja ih prihvaća i riskiraju da budu kao strana tijela.

3. *Nazočnosti uključene* u provinciju u koju dolaze, zbog čega su braća prihvaćena kao “gosti” i žive potpuno u provinciji koja ih je prihvatila. Takve nazočnosti mogu donijeti vrijedan doprinos provincijama i treba ih povlašćivati.

Problematika

Pred tom situacijom koja se razvija i uzima različite oblike u različitim geografskim i kulturalnim kontekstima Reda, Generalni definatorij se pita: kako “pomoći ispravno uključivanje nazončnosti u jedinice različite od vlastite” (Generalni kapitul 2009., *Nalog 50*)? Kako razvijati dobru “*suradnju među stranama*” (GGSS 128 §2)? Kako pratiti braću koja odlaze u neki drugi kulturalni, crkveni i franjevački *kontekst*? Kako nastaviti da se podupiru prihvaćanje i pratnja *zvanja*? Kakvu će budućnost imati provincije koje traže i primaju mnoga bratstva iz drugih provincija, bratstva koja žive izolirana?

Opća vizija

Fenomen nije nov, ali danas treba nadići motivaciju pastoralne hitnosti i unići u viziju *solidarnosti i reciprociteta* između provincija sestara koje sačinjavaju jedinstveno sveopće bratstvo. Provincija koja ima više osoblja ide pomoći nekoj drugoj provinciji koja je oslabila što se osoblja i zvanjâ tiče, u ime bratske solidarnosti. I ta potpora je prije svega dana životu iste provincije, i zatim pastoralnim aktivnostima, aktivirajući reciprocnost darova, te stoga jedni dobivaju pomoć i drugi se obogaćuju novim iskustvima franjevačkoga života. To uključuje da se braća koja dolaze

punim naslovom uključuju u provinciju koja ih prima (život u bratstvu, trajna formacija, mjesni i provincijski susreti, itd.), da pridonose franjevačkom životu i poslanju, prije nego budu pomoć biskupijama.

Drugi kriteriji

1. Vjerno obdržavati ono što je određeno GGSS 128 §2, to jest:
 - zainteresirati dotičnu konferenciju koja treba poslati vlastito mišljenje generalnom ministru;
 - imati pristanak definatorijâ dviju zainteresiranih provincija;
 - imati također pristanak generalnog definatorija;
 - sklopiti ugovor među stranama.
2. Ugovor bi trebao sadržavati barem sljedeće elemente: upotreba i odgovornost za nekretnine, uključivanje braće u provinciju, brigu za zvanja, pastoralne aktivnosti.
3. U prvim mjesecima, braća koja dolaze trebaju biti uvedena u kontekst provincije, kulture i mjesne crkve.
4. Da se osigura bolji oblik suradnje, uzimaju se u pretres pojedine konkretne situacije, slučaj po slučaj.
5. Raspraviti temu slidarnosti među provincijama u konferenciji i u uniji konferencija (UFME, UCLAF, FCAO, itd.) da se razvije osjetljivost prema slabijim provincijama i da se utvrde praktične smjernice za nazočnost braće u drugim provincijama.
6. U regijama gdje sadašnje provincije nemaju životnih snaga, promicati međuprovincijska i/ili međunarodna bratstva da se oživi nova franjevačka nazočnost.

NAZOČNOST BRAĆE NA TERITORIJU DRUGIH PROVINCIIJA

PREDSTAVLJANJE

Draga braćo ministri i kustodi,

Svojim bratskim pozdravom Mir i dobro, predstavljam vam ono što je Generalni definatorij, na sjednici 19. srpnja 2012. godine, odobrio s obzirom na nazočnosti braće na teritoriju drugih provincija i zemalja. Ta je tema bila raspravljana i u prethodnom šestogodištu. Generalni definatorij je poslao upitnik svim provincijama i kustodijama da se učini popis nazočnosti braće drugih provincija na njihovom teritoriju i u isto vrijeme da se čuje njihovo mišljenje. Plod odgovorâ i daljnjih razmišljanja prethodnog Generalnog definatorija bio je *Nalog Kapitula* br. 50, u kojemu se traži da Generalni definatorij prati spomenute nazočnosti i da se obdržavaju “zakonodavne odredbe Generalnih statuta”, koje je potvrdio isti Kapitul (usp. GGSS 128 §2).

Ispunjavajući taj kapitulski mandat i polazeći od sadašnjeg zakonodavstva, Generalni definatorij je izradio ove “smjernice” koje vode računa također o poznavanju nekih situacija i mišljenja mnogih ministara i kustoda koji žive slične situacije, s ciljem da se izbjegne rizik da se stavi u krizu sam identitet Reda kao bratstva (usp. GGKK 1§1; 38; 40).

Opasnost, na koju mislim, je ta da se podržava, osobito u nekim zemljama, prava bratstva-otoke, bez ikakvog čvrstog odnosa sa vlastitom provincijom, zbog udaljenosti, ali ni sa provincijom koja ih prihvaća, jer pravno nova nazočnost ovisi o ministru koji šalje braću.

S druge strane, “smjernice” koje predstavljam traže da se promiče reciprocitet i solidarnost između provincija u potrebi i jedinica koje mogu pružiti pomoć, imajući uvijek na umu naš franjevački identitet. Braća koja dolaze na teritorij koji ne pripada njihovoj jedi-

nici trebaju biti raspoloženi za tijesnu suradnju s jedinicama koje ih primaju. I one, sa svoje strane, trebaju jamčiti dobru kvalitetu franjevačkoga života i poslana, i ne samo ekonomski vidik.

Stoga je ideal da braća koja dolaze iz “drugih” područja dolaze uistinu da pomognu jedince koje su potrebne, a ne samo biskupije, i da se potpuno uključe u život provincije koja ih prihvaća. U slučaju kad to nije moguće – i ti slučajevi bi trebali doista biti smatrani kao izvanredni – treba se poštovati zakonodavstvo Reda i ove “smjernice” Generalnoga definatorija.

U svakom slučaju, oni koji dolaze i oni koji prihvaćaju, trebaju se ozbiljno pitati koji su motivi zbog kojih traže odnosno pružaju pomoć. Ne smije se zaboraviti da strukturalno svodenje na pravu mjeru, na koje su pozvane sve jedincije Reda, ima za cilj da ponovno dadne značajnost našem životu i poslanju polazeći od Evandjelja i od naša karizme, promičući na svaki način nadilaženje provincijskog mentaliteta (usp. *Nositelji dara Evandjelja* 31), i ne toliko da se očuvaju, na bilo koji način, nazočnosti koje prije ili kasnije treba zatvoriti.

Dok će Generalni definatorij bdjeti da bude primjenjeno ono što je on sam odobrio, povjeravam raspoloživosti ministara i kustoda primjenu ovih “smjernica”.

Rim, 25. rujna 2012.

Fra José Rodríguez Carballo, ofm
Ministro general, OFM

Prot. 103290

SMJERNICE

Franjevačke provincije su rođene polazeći od misionarskog zanosa koji je skupine braće potaknuo da pođu na nova područja pod služenjem (ministratio) jednoga brata nazvanog ministrom. One su sastavljene od braće ujedinjene u više kuća i upravljane po provincijalnom ministru (usp. GGKK 169 §1; ZKP 621) u cilju svjedočenja životom i poslanjem, i otvorene uvijek novim apostolskim potrebama. Pozivanje na misijsku dimenziju osiguravalo je braći određenu pokretljivost, zbog čega i danas imamo braće koja s teritorija jedne provincije idu na teritorij neke druge provincije zbog motiva apostolata, kao što su prvi navještaj u zemljama koje nisu evangelizirane, pastoralna potpora migrantima, traženje biskupa ili provincijalnih ministara za pastoralnu pomoć, i drugo.

Situacija

Odnos između braće jedne provincije i braće koja su došla iz neke druge provincije, danas se oblikuje uglavnom na tri sljedeća načina:

1. *Autonomne nazočnosti* braće koja su došla radi nekog preciznog apostolskog djelovanja, sačuvali su svoju neovisnost o mjesnoj braći i nerijetko su živjeli i žive sami.

2. *Nazočnosti s nekim ugovorom* koga su sklopili provincijalni ministri iz provincije porijekla i prihvata (usp. GGSS 128 §2; 248). To su mala bratstva jedne druge provincije kojima je povjeren samostan koji je ujedno i župa, na način da se u mjestu ipak sačuva franjevačka nazočnost i da se nastavi posluživati jedna župa dotične provincije.

U ta dva slučaja nazočnosti braća su izolirana ili čine kao neke franjevačke otoke, koji pravno ovise o